

LIETUVOS KP ZARASŲ RAJONO
KOMITETO IR RAJONO DARBO
ZMONIŲ DEPUTATŲ TARYBOS
ORGANAS

PERGALĖ

1. E. KLIMAVICIŪTE. Jos sprendimas teisingas — 2 psl.
2. Kultūrinio gyvenimo kronika — 2 psl.
3. A. SURIKOVAS. „Man tik švaraus darbo...“ — 3 psl.
4. L. VELIČIANSKIS. Tarptautinė apžvalga — 4 psl.
5. Sportas — 4 psl.

Nr. 71 (1801).

Zarasai, antradienis, 1959 m. birželio mėn. 16 d.

kalna 15 kap.

Lankos laukia šienpiovių

Puškinos vardo žemės ūkio artelės laukininkai jau išvairė pirmuosius pradalgius dobilų laukuose. Nuo 30 ha ploto nušienautų dobilų bus puikus vitamininis šienas. Kolūkiečiai pasiruošę ir antrajam šienapiūtės etapui — pievų bei likusių daugiametį žolių šienavimui. Apie tai pasakoja išspausdintas šiam laikraščio numerįje reportažas. Tačiau ne visos rajono artelės pasirengusios išeiti į lankas.

Stalino vardo kolūkis ankstyvesniais metais neat-silikdavo nuo savo kaimų — Puškinos vardo artelės kolūkiečių, tačiau dabar čia plieno dalgiai dar neišpustyti. Prie kolūkio kalvės stovi reikalingos remonto 2 arklinės šienapiovis ir viena javų kertamoji. Kalvis Jonas Paprockas jas remontuotų, bet nėra reikalingų remontui atsarginių dalių. Pirmos kompleksinės brigados brigadininkui Stasiui Paprockui dėl to galva neskauda: „Yra kolūkyje mechanikas, atsakingas už techniką, tegu jis ir rūpinasi mašinų remontu“. Mechanikas Juozas Zavackas teisinasi tuo, kad negalima atsarginių dalių įsigyti, nėra lėšų. Ginčai ginčiais, o toliau jų reikalas nejudą.

Dauguma kolūkio vadovų skundžiasi, kad tiekimo skyrius prie Zarasų MMS blogai aprūpina atsarginėmis dalimis. Tiesa, kai kurių dalių čia nėra, bet reikalingiausias guli sandėliuose, o kolūkiai delsia jas atsiimti. Stai „Lenino atminimo“ kolūkis tik birželio 6 dieną padavė paraišką atsarginėms dalims, reikalingoms šienapioviams, javų kertamosioms remonuoti. O juk ne laikas šunis lakinti, kai reikia eiti medžioti. Laukininkystės brigadų brigadininkams, agronomams, kolūkių mechanikams reikia kruopščiai patikrinti javapioves, arklinius grėblius, šienapioves, reikalingas remonto mašinas nedelsiant, įsigijus atsarginių dalių, atremontuoti.

Sutvarkytas turi būti ir smulkus inventorių — koriai, rankiniai dalgiai, grėbliai, reikia apsirūpinti ga-

lštuvais. Tai ne taip jau smulkmenišką klausimą, kaip atrodo kai kuriems brigadininkams, agronomams. Stai kad ir tos pačios Stalino vardo artelės antroje bei trečioje kompleksinėse brigadose krūmšniais apaugusias natūralias pievas teks šienauti rankiniais dalgiais. Brigadininkai teigia, kad, kaip ir kiekvienais metais, kolūkiečiai patys apsirūpins dalgiais, grėbliais, galštuvais. Tačiau norint, kad šienapiūtė praeitų sklandžiai, reikalinga patikrinti, ar visi kolūkiečiai turi dalglus, grėblius, galštuvus, įsigyti jų atsargai.

Yra žinoma, kaip sunku džiiovinti šieną lietingomis dienomis. Tačiau yra priemonių, kurios ir lietingiausią vasarą padeda išvengti nuostolių. Tai žaiginiai. „Pirmūno“ kolūkio žemdirbiai juos reikiamai įvertino, pasigaminę po 200 komplektų stoginių žaiginių kiekvienoje brigadoje. Jų pavyzdžiu reikėtų pasekti J. Zemaitės vardo, „Lenino keliu“ kolūkių laukininkystės brigadoms, kurios turi labai mažai žaiginių. Kur, kaip išsaugoti šieną — šis klausimas ne problema „Tarybinio artojo“, Stalino vardo kolūkių žemdirbiams, atremontavusiems daržines, klotimus, tačiau kur kraus šieną „Aušros“ žemės ūkio artelės kolūkiečiai? Gal dangumi dengtose daržinėse? Dar nevēlu, panaudojant visas priemones, kiekvienoje brigadoje atremontuoti po 2—3 daržines, pasigaminti keliasdešimt komplektų žaiginių.

Brigadininkai, kolūkių žemės ūkio specialistai laukia, kol paaugs dobilai, liucerna, žolė pievose. Tik tuomet jie ruošiasi išeiti į lankas. Tai žalingas delsimas. Daugiametės žolės pražydo, tai reiškia, kad jos jau medėja ir daug laukti nėra ko. Kiekvienas brigadininkas privalo praveisti brigados narių susirinkimą, aptarti su jais šienavimo darbų planą, paskirstyti darbo jėgą atskiruose šienapiūtės baruose. Kolūkiečiams už gerą darbą ruošiant pašarus patartina mokėti papildomą atlyginimą.

MŪSŲ RAJONE

Pirmieji hektarai

Praeitą šeštadienį „Už taiką“ žemės ūkio artelės kolūkiečiai pradėjo šienapiūtę. Piauami dobilai vitamininiam šienui. I ir III brigadų šienapiovių vairuotojai Nikitinas, Kurakinas, Vaitkūnas ir Kvietkauskas per pirmąją dieną nušienavo 6 hektarus dobilų.

Dobilai džiiovinami žaiginiuose. (Telefonu).

G. BORISOVAS

I brigados brigadininkas

Purena tarpueilius

Birželio 12 dieną mūsų kolūkio I brigados kukurūzų augintojai pradėjo kukurūzų tarpueilių purenimą. Grandininkas Semionas Babachinas ir kolūkietis Edvardas Stankevičius per dieną supurena tarpueilius 4 hektarų plote. Užsilikusios piktžolės po to bus sunaikinamos apipurškiant pasėlius

chemikalais, kukurūzai bus papildomai patrešti salietra.

F. GRIGORJEVAS

M. Melnikaitės vardo kolūkio agronomas

Išeinant į lankas

Mūsų brigadai šiemet teks nušienauti apie 70 hektarų pievų ir 48 hektarus daugiametį žolių. Šienapiūtei brigada pasiruošusi neblogai. Atremontuotos dvi šienapiovis, du arkliniai grėbliai, apsirūpinta pakankamu kiekiu rankinių dalgių bei grėblių. Kolūkiečiai Vaitkūnas, Latvelis bei kiti pagamino 1000 žaiginių,

kolūkietės O. Raukėnaitė, O. Latvelienė ir kitos juos nuskuto.

Šiomis dienomis išeisime į lankas. Šienapiovių vairuotojai J. Gudelis ir P. Valainis pasiryžę nušienauti dobilus per savaitę laiko.

C. MAZEIKA

J Zemaitės vardo kolūkio kolūkietis

JAU DALGELIAI IŠPUSTYTI...

(Reportažas)

Aukštai virš kalvotų laukų pakibusį saulę dosniai žeria spindulius į kartkartėmis subanguojančius lengvame vėjyje dobilus. Neišleisdamas iš rankų vairo, traktorininkas Jermolajus Sokolovas marškinių rankovė nubraukia nuo kaktos sūrius prakaito lašus. Karšta, lyg prikūrentoje pirtyje. Tiktai „Bieloruso“ kaitra nevangina. Kur jis praeiia savo dideliais, rantytomis padangomis apautais ratais, iš po piauamosios, prikabinotos užpakaly jo, lyg milžino rankomis išvaryta plačia pradalgė gula pakirsti dobilai. Ir taip ratas po rato aplink plačiai išsidriekusį dobilų lauką. Stabtelis minutėlei traktorius, nulipa nuo jo Jermolajus, su savo bendrapavardžiu apžiūri piauamąją ir vėl sėdasi prie vairo, vėl virsta dalgio pakirsti dobilai. Saulėje vystančių nupiautų dobilų plotas sparčiai didėja.

Ne vien tik šioje, pirmoje laukininkystės brigadoje šienpioviai išėjo į dobilų laukus. Vienas paskui kitą arklų trejetas tempia dvi

šienapioves antroje brigadoje. Ant jų — nepakeičiami mašinistai Bronius Cižikas ir Julius Labutis. Nors jaunajam Cižikui Labutis į tėvus tinka, tačiau darbe vienas kitam nenusileidžia. Po 6—7 ha į dieną nušienauja abu kolūkiečiai.

Kada ugninis saulės diskas užsiritas į pačią dangaus aukštumą, šienpioviai iškinė arklius. Išmėję iš piauamųjų dalgius nuėjo pietauti. Čia juos ir sutiko kolūkio agronomas Apietas.

— Padirbėjot gerai, dabar ir pailsėti galima, — pastebėjo jis.

— Dalgių peilius išgalšime, išstapsime ir vėl šienausime. Poilsui dabar nėra daug laiko, — nesutiko su agronomu Julius Labutis. Saulės ir vėjo nugairintuose šienpiovių veiduose — pasitenkinimas.

Agronomas papasakoja apie šienapiūtės darbų organizavimą kolūkyje.

— Pirmiausia ruošiamės vitamininį šieną. Pirmoje brigadoje pas brigadininką Aleksiejevą, kur dabar šie-

naujama traktorine šienapiove, vitamininiam šienui nušienausime 10 ha dobilų. Antroje brigadoje vitamininiam šienui skirti dvigubai didesni plotai. Sis 30 ha plotas skiriamas sėklai. Be to, sėklai palikome 10 ha vienažolių dobilų. Vitamininį šieną svarbu gerai išdžiiovinti. Nors dabar ir sausa, bet džiovinamas ant žemės vitamininis šienas netenka dalies maistingumo. Todėl jį, vos suvytus žolei, sukrausime į žaiginius. Juos jau paruošėm, — ir agronomas parodo į atvežtus į lauką naujus stoginius žaiginius.

— Po savaitės šienausime ir likusius plotus, — tęsia pasakojimą agronomas. — Šienapiūtę atliksime vien tik mašinomis. Arklinių šienapiovių kiekvienoje brigadoje yra po dvi-tris, ir dar vieną traktorinę neseniai įsigijome. Atsarginių dalių joms turime.

Kolūkiečiai šioje artelėje gerai pasiruošę šienapiūtei. Prie kolūkio kalvės stovi kalvio Grigorjevo atremontuotos piauamosios mašinos, arkliniai grėbliai. Paruoštos koros, rankiniai grėbliai. Tik daržinių čia pašarų saugojimui neužtenka. Jie bus sukrauti prie fermų į kūgius.

— Šienapiūtės neužtesime, — užtikrina atsiveikindamas agronomas. — Nesigiriame, tačiau pasistengsime, kad mes šienapiūtę užbaigtume pirmieji.

V. Raubiška

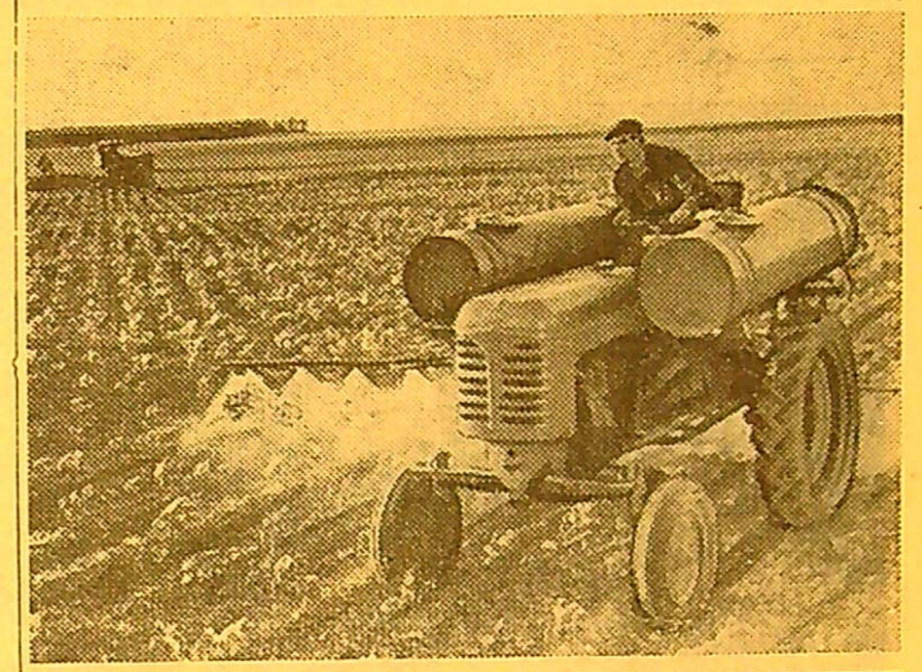
Puškinos vardo kolūkis.

CERNOVICKO SRITIS. Pirmaisiais septynmečio metais Novoselicko rajono Zdanovo vardo artelės kolūkiečiai padidino kukurūzų plotus iki 457 hektarų, kas 157 hektarais daugiau negu 1958 metais.

Kolūkio mechanizatoriai pradėjo antrą kartą purenti tarpueilius. Kartu kovojama su piktžolėmis chemikalų pagalba.

Nuotraukoje: kukurūzų pasėlių purškimas herbicidų skiediniu Zdanovo vardo kolūkyje.

V. Karlovo nuotr. (TASS).

Vystoma Lietuvos vaisių konservų pramonė

Didelės perspektyvos atsiveria respublikos vaisių konservų pramonei šį septynmetį. Vien šiemet Lietuvos maisto pramonės įmonės pagamins 30 milijonų stiklainių įvairių daržovių, vaisių ir uogų konservų. Toliau šių maisto produktų gamyba kasmet didės ne mažiau kaip po pusseptinto procento.

Daug kas bus pakeista ir pagerinta Vilniaus konservų gamykloje. Rekonstruavus įmonę, čia įrengtas naujas cechasis, kuris gamins 8 milijonus stiklainių daržovių konservų. Visas daržovių perdirbimo ir konservų išfasavimo procesas čia bus mechanizuotas. Iki ateinančio vaisių perdirbimo sezono pradės veikti daržovių džiovinimo ir konservų įmonė Tauragėje.

Konservų įmonėse greta naujų, našesnių įrengimų įvedimo įdiegiama naujausia technologija. Todėl ne tik gerėja produkcijos kokybė, bet ir pradedami gaminti kai kurie nauji dirbiniai. Telsių gamykloje projektuojamas marmelado cechas, kuriame bus gaminamas figūrinis ir sluoksninis obuolinis marmeladas. Panevėžyje ruošiamasi gaminti homotenzuotas vaisių sultis.

(ELTA).

Melžėjos Ramanauskaitės pavyzdžiu JOS SPRENDIMAS TEISINGAS

Kada Zosė nubudo, buvo dar anksti. Sieninis laikrodis išmušė vos pusę penkių. Skubiai apsirengusi ji išėjo į lauką. Aplinkui buvo ramu, tik retkarčiais tylą sudrumsdavo kolūkio karvių kaimenės garsai. Basomis kojomis braukdama šaltą rytmečio rasą, Zosė patraukė ten, iš kur sklido karvių maurojimas. Eidama grožėjosi po gaivios birželio nakties pabundantį gamtą, žydinčiais pakelėse šermukšniais, kurie lengvo vėjelio pajudinti sidabrinis ramos lašelius bėrė į išdžiūvusią žemę. Kažkur pabalės krūmuose sučiulbo paukšteliai, o rytmečio aušra nūšvietė iš miego bundančias apylinkes.

Zosė užkopė į kalnelį, kuriame ganėsi karvės. Jos draugės — melžėjos Viktorijos Mažeikaitės dar nebuvo.

„Luktėrsiu truputį“, — nutarė Zosė ir prisėdo ant eilėmis suguldytų bidonų. Ilgai laukti neteko. Iš už krūmų, kibiru nešina, pasirodė Viktorija.

— Ankstyvas tu paukštelis, Zosė, — pastebėjo ji šypsodamasi.

— Tai kad ir tau nesimiega, — vikriai pakilo Juškėnaitė.

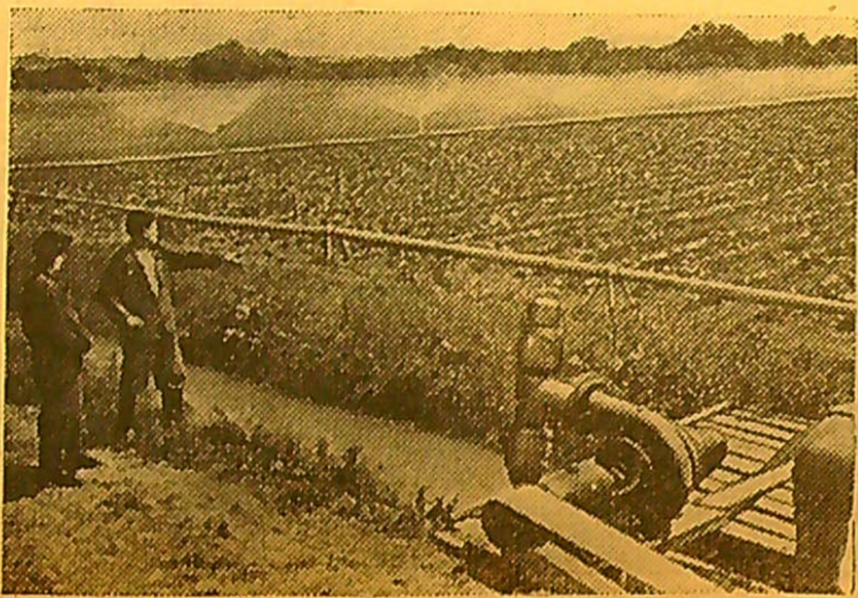
Draugės imasi darbo. Zosė stropiai išmasažuoja karvės tešmenį ir greit balto pieno čiurkšlės pradeda dūzgenti į milžtuvę. Nepraėjo nė dvi valandos, o Zosė jau

baigė melžti paskutinę karvę.

Vežimas su pieno bidonais neužilgo nudardėjo į Mukulių pieno priėmimo punktą. 130 litrų pieno šį rytą Zosė primelžė iš 13 savo karvių. Po 10 litrų vidutiniškai davė kiekviena iš jų. Tai jau neblogai. Tačiau Zosė nepatenkinta. Ji atidžiai apžiūri ganyklą, duoda patarimus kerdžiui, kur geriau ganyti karves.

Netrukus ji jau žingsniauvo namų link, palikdama sodrią žolę glemžiančias karves.

Zofija Juškėnaitė į kolūkio karvių fermą dirbti atėjo vos prieš dvejus metus. Sunkūs buvo pirmieji pradedančiosios melžėjos žingsniai. Neįpratusiai prie melžimo, jai tirpdavo rankos, nevisada ji sugebėdavo pilnai išmelžti karves. Labai stokojo teorinių žinių bei praktinių įgūdžių. Bet ji nenusiminė ir po kiekvienos nesėkmės dar uoliau imdavosi darbo. Nepaliko Zosės be dėmesio senos, labiau prityrusios melžėjos. Joms padedant, Zosė mokėsi tei-

ČIA NORISI APSILANKYTI

Zarasų vietinio ūkio valdybos pagalbinio ūkio klube-skaitykloje ir bibliotekoje kiekvieną vakarą girdisi linksmas juokas, pašnekesiai, ginčai. Vieni skaito laikraščius ir žurnalus, kiti žaidžia šachmatais ir šaškėmis, o saviveiklininkams dabar pats karščiausias laikotarpis — netrukus IV rajono jaunimo festivalis.

Pagalbiniame ūkyje du kultūros darbuotojai — klubo-skaityklos vedėja R. Vaitonytė ir bibliotekos vedėjas K. Sinkevičius. Abu jie, žinoma, neturėdami aktyvo, kuriuo galėtų remtis, nieko rimto nenuveiktų. Ir Girsių klubas-skaitykla ir biblioteka nebūtų kaimo kultūros židiniu, nepritrauktų plačių kaimo žmonių masių. Tuo R. Vaitonytė ir K. Sinkevičius pasirūpino pirmoje eilėje.

Nuolatiniai ir aktyviausi kultūros darbuotojų pagalbininkai — Girsių septynmetės mokyklos mokytojai. Klube-skaitykloje pagalbinio ūkio darbininkų tarpe dažnai galima sutikti mokytojus E. Rybakovą, L. Eitminavičiūtę, O. Jasiulionytę, S. Kunavičių ir kitus. Pašnekesių metu

jie aiškina darbininkams Komunistų partijos XXI suvažiavimo nutarimus, skaito paskaitas, dalyvauja saviveikloje.

Klubas-skaitykla — materialistinės pasaulėžiūros propagandistas. Nemaža nuveikta ir šiame darbo bare. Ne taip jau seniai buvo perskaitytas ciklas paskaitų „Religija ir mokslas“.

Komunistų partijos XXI suvažiavimo nutarimų ir septynmečio plano uždavinių aiškinimas žmonėms — vienas pagrindinių kultūros darbuotojų uždavinių. Klube-skaitykloje kabo stendas „Didinga komunizmo statybos programa“. Apsilankęs čia žmogus, net be jokių pasakojimų iš kabančių ant sienų diagramų gali matyti, kaip atrodo Tarybų Lietuva, mūsų rajonas septynmetėje, kokie uždaviniai keliami pagalbinio ūkio darbininkams 1959 metais.

Biblioteka ir klubas-skaitykla dažnai organizuoja literatūrinius vakarus ir knygų aptarimus.

Girsių klubo-skaityklos ir bibliotekos darbuotojai neapsiriboja vien paskaitų skaitymo organizavimu, vaizdine ir žodine agitacija. Jie — aktyvūs

MOLDAVIJOS TSR. Kasmet didėja drėkinamasis plotas Tiraspolio rajono Stalino vardo kolūkyje. Neseniai įsigyta dar du laistomieji įrengimai, kas padėjo padidinti drėkinamąjį plotą iki 310 hektarų. Čia auginama daug kopūstų, pomidorų, agurkų, kurie siunčiami į Tiraspolio prekybos tinklą ir konservų pramonės įmones.

Nuotraukoje: kopūstų laistymas Stalino vardo kolūkyje. P. Lisenkino nuotr. (TASS).

Literatūrinis vakaras

Neseniai Romancų bibliotekos taryba suorganizavo literatūrinį vakarą, skirtą lietuvių liaudies rašytojos J. Zemaitės 114 gimimo metinėms paminėti. Į Kovališkų pradinės mokyklos patalpas susirinko apie šimtą P. Cvirkos vardo žemės ūkio artelės kolūkiečių. Mokytoja drg. Karpavičiūtė susirinkusiems padarė pranešimą apie rašytojos gyvenimą ir kūrybą. Buvo paskaitytos ištraukos iš „Marchios“, „Petro Kurlmio“ bei kitų jos kūrinių.

ir pagalbinio ūkio meninės saviveiklos organizatoriai. Pagalbinio ūkio darbininkai patenkinti dažniais saviveiklos pasirodymais. Dabar ruošiamasi IV rajono jaunimo mėgėjai, vadovaujami mokytojo S. Kunavičiaus, jau turi paruošę festivaliui specialią programą ir sėkmingai repetuoja programines dainas. Neatsilieka ir šokėjai, vadovaujami O. Jasiulionytės.

singai melžti bei prižiūrėti karves, kaupė darbo patyrimą. Kolūkio vadovai matė joje stropią, atsidėjusią tam darbui gyvulių augintoją.

— Ji neapvils valdybos pasitikėjimo, — kalbėjo kolūkio pirmininkas drg. Vozgelevičius. Ir jis neapsiriko. Zosė greit kopė į priešakinių melžėjų gretas.

Šiuo metu ji yra geriausia „Tarybinio artojo“ kolūkio melžėja. Nuo metų pradžios ji primelžė po 702 litrus pieno iš kiekvienos karvės. Praeitą mėnesį už aukštus darbo rodiklius kolūkio valdyba ją premijavo.

Tačiau Zosės nepatenkina pasiektieji laimėjimai. Savo darbo rodiklius ji nuolat kelia. Kada ji sužinojo apie P. Cvirkos vardo kolūkio melžėjos Ramanauskaitės ir Zdanovo vardo kolūkio melžėjos Michailovos įsipareigojimus, Zosė nutarė pasiekti iniciatorių pavyzdžiu ir savo įsipareigojimus viršyti 100 litrų.

— Primelšiu iš kiekvienos karvės po 2300 litrų pieno, — pareiškė ji kolūkio vadovams.

Zofijos sprendimas labai teisingas ir nėra abejonės, kad duotąjį žodį ji ištesės.

E. Klimavičiūtė

Kultūrinio gyvenimo KRONIKA

Į Niujorką

Nuotraukoje: šokėjai atlieka lietuvių liaudies šokį „Rugučiai“.

M. Baranausko (ELTOS) nuotr.

Į Niujorke atidaromą tarybinę parodą numato išvykti koncertuoti Lietuvos TSR nusipelnusio dainų ir šokių liaudies ansamblio grupė. Ją sudaro šešios poros šokėjų ir penki muzikantai. Šokėjai atliks lietuvių liaudies šokius: „Klumpakojį“, „Gaidį“, „Rugučius“, „Lenciūgėlį“ ir „Kubilą“. Muzikantai pagros B. Dvariono „Prie ežerėlio“, J. Švedo „Piemenėlio dainą“ ir kt. Pasirodys ir kanklių trio, visas kolektyvas gros skudučiais.

Fabriko kultūros universitetas

Klaipėdos „Trinyčių“ medvilnės verpimo fabrike atidarytas kultūros universitetas. Į pirmąją paskaitą susirinko apie 100 žmonių. Paskaitas literatūros istorijos, meno, kultūros ir etikos klausimais skaitys miesto mokyklų mokytojai, kultūros darbuotojai, o taip pat lektoriai iš Vilniaus. Užsiėmimai universitete truks dvejus metus. Dauguma universiteto klausytojų yra „Trinyčių“ fabriko ir kitų uostamiesčio įmonių darbininkai bei jų šeimų nariai.

Kalti ir vadovai

Kiekvieno kaimo kultūros namų, klubo-skaityklos darbuotojo pareiga taip organizuoti savo darbą, kad kolūkiečiai turėtų sąlygas įdomiai ir turiningai praleisti laisvalaikį, plėsti savo politinį akiratį. Kaip gi šie uždaviniai vykdomi?

Neseniai teko pabuvoti P. Cvirkos vardo žemės ūkio artelėje. Išsikalbėjome su kolūkiečiais.

— Nėra kur mums laisvalaikį praleisti, — sako II laukininkystės brigados nariai.

— O klubas-skaitykla? — paklausėme.

— Tai kad ten nieko įdomaus nėra.

Dar kurį laiką pašnekėję su žemdirbiais, patraukėme Romancų link. Romancuose jau iš tolo pastebėjome namą su iškaba, skelbiančią, jog čia klubas-skaitykla. Įeiname į vidų. Į akis krinta keli nuo laiko pageltę lozungai, ant stalo į krūvą suversti laikraščiai, kampe krūva šluota pridengtų šiukšlių.

— Dovanokite... jūs tvarkotės, — prabilome traukdamiesi.

— Ne, ne, prašome, čia

jau sutvarkyta, — sustabdė mus klubo-skaityklos vedėja Elena Azarevič.

Iš to, ką mes čia papasakojome, tur būt aišku, kad tokioje „kultūringoje“ įstaigoje tinkamai nepailsėsi. Todėl ir nenuostabu, kad vakarais čia būna tuščia. Daugelis kolūkiečių norėtų plačiau susipažinti su Komunistų partijos XXI suvažiavimo medžiaga, septynmečio plano išskeltais uždaviniais. Vienok, šiais klausimais klube-skaitykloje nėra nė vieno plakato, nė vienos diagramos. Pasigendama čia ir vaizdinių priemonių, kurios rodytų kolūkio ekonomikos augimą, atskirose žemės ūkio šakose pasiektus darbo laimėjimus.

— Taip, su vaizdinėmis priemonėmis pas mus blogai, — prisipažįsta klubo-skaityklos vedėja.

O masinis - aiškinamasis darbas kolūkiečių tarpe?

Siuo klausimu taip pat labai mažai nuveikta. Kolūkiečiams nerengiami tematiniai klausimų-atsakymų vakarai. Žiemos metu gyvulininkystės fermoje buvo leidžiami kovos lapeliai, bet dabar jų nėra nei fermoje, nei brigadose.

Nepatenkinamai dirba meno saviveiklos ratelis. Jis negausus. Štai šiuo metu jame priskaitoma tik 16 žmonių. Kolūkiečiai dar nematė beveik nė vieno saviveiklininkų pasirodymo.

Nėra prie klubo-skaityklos sudarytos tarybos, kuri padėtų plačiai vystyti kultūrinį darbą kaime.

Sie trūkumai nesako, jog klubas-skaitykla dirba gerai. Bet ar vien drg. Azarevič čia kalta? Ne. Didelė kaltė čia tenka rajono kultūros skyriaus bei kultūros namų darbuotojams. Juk nė vienas iš jų nebuvo atsilankęs į minėtą kultūrinę įstaigą, nesuteikė jos vedėjai dalykinės paramos, o ji jai labai reikalinga. Štai dabar, ruošiantis rajoniniam festivaliui, reikėtų padėti gerai pasiruošti šiai jaunimo šventei.

J. Palionis,
A. Bražulis

*

Liaudies meno paroda

Sedos rajono kultūros skyrius suorganizavo liaudies meno kūrinių parodą. Į parodą kolūkiečiai, moksleiviai ir kultūriniai įstaigų darbuotojai pristatė daug vertingų audinių, medžio dirbinių, paveikslų ir kt. Lankytojų dėmesį patraukė „Lenino keliu“ kolūkio kolūkietės Julijos Batakienės išaustos meniškios lovatiesės, staltiesės, takeliai. Gerai lankytojų įvertinimo sulaukė Zemaičių Kalvarijos vidurinės mokyklos moksleivių išaustos tautinės juostelės.

(ELTA).

Kaip karvės ožkomis tapo

Prieš mus rajono vykdomojo komiteto plano komisijos žinios apie pieno primelžimą rajono kolūkiuose 1959 m. birželio 10 d. Grafoje „Primelžta pieno iš vienos karvės“, į akis krinta vienas labai mažas skaičius: tik 4,7 litro. Tiek pieno šiuo piningiausiu laikotarpiu duoda karvės J. Zemaitės vardo kolūkyje. „Juk tai ožkos, o ne karvės“, — nusijuoks, gal būt, ne viena melžėja. Bet minėto kolūkio melžėjoms šis juokas pro ašaras.

Daugelis iš skaitytojų, tur būt, prisimena, kad lygiai prieš dvejus metus J. Zemaitės vardo kolūkis garbėjo piningiausiomis rajone karvėmis. 1957 m. birželio mėnesį iš kiekvienos karvės per dieną buvo primelžiama po 13 litrų pieno.

Pateiksime dar keletą skaičių palyginimui. 1957 metais per 5 mėnesius artelėje iš kiekvienos karvės buvo primelžta po 763 kg pieno, o šiemet per tą patį laikotarpį tik 498 kg. Trys mėnesiai artelės melžėjos per 5 mėn. tada primelžė po 920—960 litrų pieno, šiemet tik po 566—513 litrų.

Taigi prieš dvejus metus turėjo kolūkis karves, kurios šiandien ožkomis tapo. Nepagalvok, skaitytojai, kad šiame kolūkyje nepeningos karvės. Pinigas turi dvi puses. Taigi, iš vienos pusės faktai rodo, kad artelėje iš 74 karvių primelžiama per dieną tik 350 litrų pieno. Išeina, kad kiekviena karvė duoda tik po 4,7 litro. Kiti faktai rodo, kad šiame kolūkyje melžiama tik 25 karvės. O likusios dar neapsiveršavusios. 5 karvės negėdžios.

Iki birželio mėnesio neapsiveršavusios karvės — tai didelis apsileidimas kolūkiečio Mykolo Suškos, kuris eina dirbtinio gyvulių apseklimo techniko pareigas.

Kolūkio valdyba, įdiegdama priešakinį bandos gerinimo būdą, nutarė pernai apseklinti visas karves bei telyčias tik dirbtiniu būdu. Tuo reikalu pasiuntė Sušką į kursus ir pavasarį patikėjo jam atsakingą darbą. Pernai Suškai reikėjo apseklinti dirbtiniu būdu 79 visuomenines karves ir 24 telyčias. Sis žmogus pažiūrėjo į svarbų darbą pro pirštus. Jis per metus apseklino tik 18 karvių, o ataskaitoje pažymėjo 57. Pasiliko neapsėklintos visos telyčios, kurios šiemet jau turi po 3—4 metus.

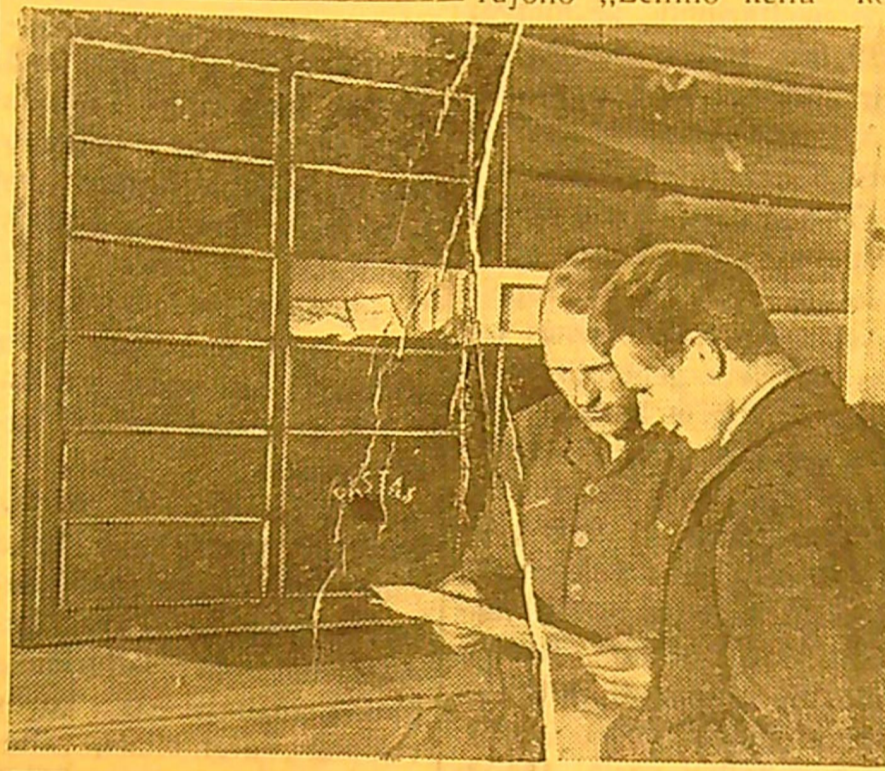
Taip, daug kaltas dėl to Suška. Bet negalima nuimti kaltės nuo kolūkio vadovų, kurie nekontroliavo techniko darbo. O Suškos abejingumu jam patiktoms pareigoms skundėsi melžėjos, matė tai ir patys kolūkio valdybos nariai. Susigriebė jie, bet jau vėlai, tik rudėnį, ir nuėjo lengvesniu keliu — sukergė karves natūraliuoju būdu, panaudojant jaučius.

Pernai Suška sužlugdė atsakingą darbą, o kolūkio valdyba atitinkamų išvadų nepadarė: minėtas technikas ėina tas pačias pareigas ir šiemet. Suška koks buvo apsileidęs, tokiu ir pasiliko. Štai faktas. Birželio 9 dieną jam buvo duotas nurodymas nedelsiant atvykti pas rujojančias karves. Bet Suška nei tą, nei sekančią dieną nepasirodė. Karvės pasiliko neapsėklintos. Suška pasiteisinimų neieško kišenėje, jų jam nestinga: „Buvau malūne... Reikalą turėjau nueiti pas kaimyną, nuvykti į Zarasus“ ir pan.

Technikas neturi teisės spermos gabenti į lauką prie bandos, kadangi ji, saulės spindulių paveikta, žūva. O Suška to nepaiso, jis, neva melžėjų reikalaujamas, nešė spermą prie bandos.

J. Zemaitės vardo kolūkyje kritiška padėtis su karvių bandos apseklimu. Į tai neturi abejingai žiūrėti ir kolūkio vadovai, o taip pat ir rajono veislinio darbo ir dirbtinio gyvulių apseklimo stoties darbuotojai. Reikia imtis neatidėliotųjų priemonių apsileidimui likviduoti.

V. Sakalys

A. PUSKINO vardo kolūkyje laukininkystės brigadoje Aukštakalnio kaime gyvena pilietė Elena Miškinienė. Šią moterį gerai pažįsta vietos gyventojai, savo nešvariais darbais ir liežuviu iki gyvo kaulo įkyrėjusia ne tik kaimynams, bet ir visam kolūkiui. Prieš porą metų Miškinienė buvo A. Puškino vardo kolūkio narys. Tiesa, dar tada, kada tik buvo susiorganizavęs kolūkis, Miškinienė padavus pareiškimą stoti į jį, didžioji dalis kolūkiečių buvo nusistatę prieš jos priėmimą.

— Dirbti ji nemėgsta. O kad liežuviu maltų, kam mums reikalinga? — tvirtino jie.

Pasvarstė kolūkio valdyba, pagalvojo ir įkalbėjo kolūkiečius: Girdi, moteriškė iš biedniokų, mūsų krypties, kad liežuvinga ir nesugyvenama — gal pasi-

PALENGVINKIME KOLŪKIO LAIŠKININKŲ DARBĄ

— O ne jaugi jis toks sunkus? — nustebęs klausė. Kas čia sudėtingo paimeiti pašte laiškus, laikraščius ir nunešti adresatui?

Taip, mieste, kur vienoje vietoje gyvena daug prenumeratorių, tai padaryti iš tikrųjų nėra sunku. O kaimuose?

Besilankydami Anykščių rajono „Lenino keliu“ ko-

lūkyje, mes susitikome su Darandovu. Įsikalbėjome ir įsitikinome, kad jo, o tuo pačiu ir tūkstančių kitų respublikos kolūkių laiškaniešių darbas anaiptol ne toks lengvas, kaip atrodo iš pirmo žvilgsnio. Kiekvieną dieną Darandovas skuba į tolokai esančius Svėdasus pasiimti pašto. Po to grįžta į kolūkių ir pradeda savo įprastinę kelionę iš kiemo į kiemą. Pamažu lengvėja krepšis, bet taip pat nepastebimai bėga ir valandos. Žiūrėk, jau vakaras, o laikraščius dar negavo pora šimtų prenumeratorių. Juk kolūkiečiai prenu-

meruoja daugiau kaip 500 laikraščių ir žurnalų! Ką gi, likusius tenka išnešioti ant rytojaus, o žmonės jau nepatenkinti — jie gauna tik vakarykštę spaudą.

— O ką padarysi, jei kolūkyje yra apie 200 kiemų, ir keliaujant nuo vieno prie kito tenka sukarti beveik 50 kilometrų kelio! Net su dviračiu nespėji, — kalba mūsų naujasis pažįstamas.

Tačiau taip buvo prieš porą mėnesių — iki tol, kol kolūkis įdiegė naują, puikią spaudos platavimo formą.

— Gavę Anykščių rajono ryšių kontoroje brėžinius, kolūkio staliai padarė savotišką, iki šiol nematytą grupinę abonentinę dėžę. Tai buvo paprasta, maždaug kvadratinio metro dydžio medinė dėžė su dešimčia užkrinamų durelių. Keturištos tokios dėžės buvo įskabintos brigadose. Ant durelių (Pabaiga 4 psl.).

U S N I S

— šaukė ji ant viso kaimo.

Ir tikrai Miškinienė padarė taip, kaip geidė jos kaprizinga širdis. Išarė pasėtus kolūkinius miežius ir pasisodino savo bulves. Dėl to ji buvo patraukta teismo atsakomybėn ir nubausta.

— Mano, išsigandau! Ne pažįsta dar Miškinienės, tai pažins, — akiplėšiškai tvirtino Miškinienė kiekvienam sutiktam.

Liedama pyktį ant kolūkio, ji ėmė ganyti savo karvę ten, kur jai patinka, nežiurdama, ar čia silosui skirtos kultūros, ar pieva. Kolūkio valdyba ir brigadininkas kelis kartus perspėjo ją už tai. Bet Miškinienė nepatikėjo, jog žmonės gadiną jį jos nervus ir ji nesilovė dariesi savo. Galiausiai kartą jos karvė buvo surasta besigananti sivolosinėse kultūrose, paimta ir pastatyta prie kolūkio karvių, o jai pareiškta, kad karvę galėsianti pasiimti tik tada, kada sumokėsianti už padarytą žalą.

— Mane, moterį, škrėliaudžiat? — pakėlė ji triukšmą, atbėgusi į kolūkio valdybą. — Suprantat, karvę man sugadinot! Tyčia! Teisman duodu! — Ir padavė skundą teismui.

Zinoma, Miškinienė nieko nelaimėjo, tik tiek žmonių be reikalo atitraukė nuo darbo. Už padarytą žalą jai vis dėlto teko sumokėti. Teismas išteismo kolūkio valdybą: jos karvei, pasirodo, nieko nebuvo atsitiekę. Tačiau Miškinienė nenorėjo pasirodyti nugalėta. Ji ėmė rašyti skundus ir prašymus įvairioms organizacijoms į Vilnių, net ir į Maskvą. Vėl buvo atitraukiami žmonės jos skundams

ir prašymams nagrinėti ir tikrinti. Pagaliau kolūkiečiai, pasipiktinę, jog ji nedalyvauja kolūkinėje gamyboje ir tik svarų vandeningi drumsčiai, pašalino Miškinienę iš kolūkio.

Mato Elena — negerai be kolūkio: pasodybinį sklypą apkirpo, karvės ganyti nėra kur. Vėl ji prašytis į kolūkių, aukso kalnus žadėti. Ir dirbsianti, ir daugiau taip nesielgsianti. Antrą kartą patikėjo kolūkiečiai Miškinienė. Elena ir vėl džiūgauja, traukia seną dainą. Vėl ji šalinama iš kolūkio.

Dabar jau dveji metai, kaip Elena ne kolūkietė. Praeitais metais karvei ganyti prieglobstį suteikė kaimyninis „Raudonojo Spalio“ kolūkis. Šiais metais ji kreipėsi į A. Puškino vardo kolūkių išskirti jai ganyklą, už kurią užmokėsianti. Teisingai pasielgė kolūkio valdyba, atmesdama jos pareiškimą. Juokiasi iš kolūkiečių, nepatinka sąžiningai dirbti, tai nešdinkis iš kolūkio devyniais vėjais. Neprapuls kolūkis be tokių kaip Miškinienė.

Tačiau Miškinienė nenusiminė. Ji kuo ramiausiai savo gyvulius antros brigados kvailiai dirba, o aš ir nenugarą lenkia, jau už ją dirbdama neblogai, kaip gyvenu. Padarykit maną.

Mato Elenos Miškinienės sauvaliavimą ir antros laukininkystės brigados brigadininkas J. Cižikas, žino kolūkio valdybą. O kolūkiečiai piktinasi Miškinienės patyčiomis ir darbais. Nenorėję negalima rasti priemonių sudrausti jai, kuri tiek metų gadina antros brigados kolūkiečių nuotaiką. Juk tai nelyginant usnis, kuri nieko naudingo neduoda, o tik ima sau.

J. Baltušis

„Man tik švaraus darbo...“

Į „GARBINGO DARBO“ kol. valdybos kontorą įėjo gerai nuaugęs vaikinys. Iš atvykėlio laikysenos jo nepažįstančiam galima buvo pagalvoti, jog atvyko nevykęs viršininkėlis — taip jau į viską žiūrėjo iš aukšto, net nepasisveikino, nepatenkintu, bėgliu žvilgsniu permetė kambarį. Jo išorė tarsi kalbėjo: „Kur jums su manim susilyginti?“

— Man pirmininko, — reikalaujančiu tonu pasakė jis sėdintiems sąskaitininkams.

— Kabinete. Palikęs sąskaitininkus, mandras vyras pasuko į pirmininkės Vasiljevės kabinetą, palydėtas pašaiptų kolūkio kontoros darbuotojų žvilgsnių.

— Man reikalingas pažymėjimas, jog aš pas jus nedirbu, — pareikalavo vyras iš kolūkio pirmininkės.

— O kodėl jums nepasilikti pas mus kolūkyje?

— Aš baigęs devynias klases. Argi atsiras pas jus dėl manęs toks darbas? O agitacija man nereikalinga. Pats galiu būti agitatoriumi. Pažymėjimas man reikalingas.

— Rašykite pareiškimą, svarstysime. Kaip kolūkiečiai nuspręso.

— Kolūkiečiai? — vaikinui mandrumas tarsi išdulkėjo, bet jis tuojau vėl atsigaavo, išraudo. — Juokiatės? Apsieisiu be jūsų pažymėjimo! Kepurės prieš jus nekilnosiu! — ir trinktelėjęs durimis išėjo.

Kas gi per vienas šitas mandruolis? Tai Aleksandras Nočiovko.

Iki tarnybos Tarybinėje Armijoje jis mokėsi Turmanto vidurinėje mokykloje. Praeitų metų rudėnį

grįžo iš armijos, bet kolūkyje nesirodė. Ir štai beveik jau pusė metų, kai jis gyvena pas motiną „Garbingo darbo“ kolūkyje nieko neveikdamas. Sveikatos jis turi kaip ir kiekvienas jaunas žmogus. Tik, va, viena bėda: darbo Aleksandras nemėgsta.

...Kitą kartą Nočiovko vėl pasirodė kolūkio valdybos kontoroje.

— Sutinku dirbti kolūkyje, jei, pavyzdžiui, duosit man sandėlininko, sąskaitininko, na, nors apskaitininko arba kitą svarų darbą, — pareiškė jis kolūkio pirmininkei Vasiljevai.

— To prizadėt negaliu, — atsakė pirmininkė. — Padirbėkit laukininkystėje arba fermoje. Jei matysim, kad galima jums patikėti, žinoma, darbo rasis.

Pagaliau vaikinys priėmė

A. Surikovas

Nešlovingos sukaktuvės

Dalyvauti vadinamajame „Atlanto kongrese“, kuris sušauktas dešimties Šiaurės Atlanto sąjungos (NATO) įkūrimo metinių proga, Londoną suvažiavo dabartiniai ir buvę šalių — šio karinio bloko dalyvių — ministrai, parlamentų deputatai, generolai, pramonės sluoksnių ir spaudos atstovai. Iš viso — daugiau kaip 650 delegatų. Jie susirinko, kaip buvo oficialiai pareikšta, susumuoti NATO dešimties metų veiklos rezultatų ir paruošti pagrindinių šios agresyvios organizacijos politikos principų ateinančiam dešimtmeciui.

Kokie gi tai rezultatai? — Labai liūdni.

Kai prieš dešimt metų buvo steigama Šiaurės Atlanto sąjunga, jos organizatoriai, visų pirma valdantieji JAV sluoksniai, teigė, kad šis blokas užtikrins jų politinę ir ekonominę vienybę, padidins jų autoritetą ir įtaką kitoms valstybėms. Bet iš tikrųjų išėjo kaip tik priešingai, nes NATO nuo pat pirmųjų savo gyvavimo dienų tapo agresyviausių jėgų įrankiu. Pakto dalyviai buvo įtraukti į neįžabotą ginklavimosi varžybą. Jiems buvo paimta avantiūristinė „balansavimo ties karo slenksčiu“ politika. Jų teritorijose įrengtos karinės bazės, ir jie tuo pačiu tapo taikiniu tuo atveju, jeigu būtų sukurstyta karas prieš socialistines šalis. Šiaurės Atlanto bloko veiksmai paauštrino santykius tarp tautų. Jie ne tik nesustiprino, bet pakirto valstybių — NATO narių saugumą. Pavyzdžiui, argi neaišku, kad Italijos vyriausybės sutikimas įrengti Amerikos raketines bazes Italijos teritorijoje kelia didžiulį pavojų pačiai Italijai?

Visos NATO praėjusio dešimtmečio veiklos pagrindą sudarė beprotiška politika „iš jėgos pozicijos“, t. y. siekimas, remiantis jėga, diktuoti savo valią Tarybų Sąjungai ir kitoms socialistinėms stovykloms šalims. Bet tokia politika socialistinių šalių atžvilgiu nuo pat pradžių buvo pasmerktą sužlugti. Tuo labiau ji nepagrįsta dabar.

Tarpautinė apžvalga

Atsakydamas šiomis dienomis į Vengrijos spaudos atstovų klausimus, draugas N. Chruščiovas pareiškė: „Dabar taikos jėgos labai išaugo, jos tapo dar galingesnės ir gali duoti atkirtį imperialistiniams agresoriams. Aš turiu galvoje visų pirma socialistinės stovyklos šalis, kurios atkakliai kovoja už taiką... Realūs politikai turi suprasti, kad dabartinėmis sąlygomis užpuolimas prieš socialistines šalis pasibaigtų visiškai kapitalistinio pasaulio katastrofa“.

Taip pat ir Vakaruose vis dažniau pripažįstama, kad „jėgos politika“ socialistinės stovyklos atžvilgiu neturi perspektyvų. Anglijos parlamento narys Denis Hilis pareiškė „Atlanto kongreso“ išvakarėse laikraštyje „Observer“, kad reikia ryžtingai peržiūrėti politinius ir karinius NATO pagrindus. NATO vadovai, pabrėžė Hilis, turi visiškai atsižvelgti į tokį veiksnį, kaip padidėjusi Tarybų Są-

jungos karinė ir ekonominė galia.

Birželio 6 d. paskelbtame TASS-o pareiškime, atskleidusiame agresyvią NATO esmę, pabrėžiama: Jeigu „Atlanto kongresas“ „bent nedideliu mastu padės sudaryti pasitikėjimo ir savitarpio supratimo aplinką, kuri reikalinga tiek užsienio reikalų ministrų Ženevos pasitarimui sėkmingai užbaigti, tiek ir būsimajam viršūnių pasitarimui, pasaulio tautos pasakys, kad jis atliko naudingą darbą“.

Tačiau pagrindinių NATO vadeivų, ypač NATO ginkluotųjų pajėgų Europoje vyriausiojo kariuomenės vado Amerikos generolo Norsvedo ir NATO karinių jūrų pajėgų Atlanto vandenynė vyriausiojo vado admiralo Raito kalbos „Atlanto kongreso“ delegatams parodė, kad jie nenori mažinti tarptautinio įtempimo. Jie ragino stiprinti atominio ginklavimosi varžybą ir toliau varyti „šaltąjį karą“. Bet dabar tokie raginimai kelia tautų protestą. Tautoms iki gyvo kaulo įgriso „šaltasis karas“, jos nori taikos ir telkia savo jėgas taikai ginti.

L. Veličenskis

ŠIANDIEN

Zarasų kino teatre

Troleibusas-milžinas Maskvos gatvėse

Maskvos gatvėse pasirodė milžiniškas troleibusas. Sioje neįprastoje mašinoje telpa daugiau kaip 200 keleivių. Ji pagaminta vienoje iš Maskvos gamyklų. „Prie sustojimo netoli metro privažiuoja troleibusas-milžinas. Vairuotojas Viktoras Selezniovas paspaudžia mygtuką, ir išsiskleidžia visos 7 mašinos durys. Keleiviai pradeda lipti į troleibusą.“

Nepaprastai mažas foto aparatas

Irkutsko hidroelektrinės statyboje dirbęs inžinierius J. Bogdanovas sukonstravo ir pagamino mažytį foto aparatą, kuris tik truputį didesnis už degtukų dėžutę. Tai veidrodinė kamera su stipriu objektyvu, kuriuo galima fotografuoti nuo 12 centimetrų atstumo. Į aparatą įdedama 100 kadru filmo juosta. Kadro dydis — 10x14 milimetrų, ko pakanka gauti gerą, daug karstipriu objektyvu, kuriuo galima fotografuoti nuo 12 centimetrų atstumo. Į aparatą įdedama 100 kadru filmo juosta. Kadro dydis — 10x14 milimetrų, ko pakanka gauti gerą, daug kar-

(ELTA).

Tai įdomu žinoti

ŠACHMATŲ MĖGEJAMS

KADA BUVO PRADĖTA ŽAISTI ŠACHMATAIS ?

Šį klausimą daugelį dešimtmečių nagrinėjo istorikai, orientalistai ir archeologai.

Sachmatas išrasti negalėjo vienas žmogus. Jų vystymosi istorija liudija, kad geniali sachmatų žaidimo kvadratinėje 64 langelių lentoje idėja ir forma yra kolektyvios liaudies kūrybos rezultatas. Iš kartos į kartą įdomus „išminčių žaidimas“, kaip senovėje buvo vadinami sachmatai, vis tobulėjo ir darėsi kaskart sudėtingesnis.

Indijoje (IV—V a. a.) sachmatų prototipas buvo vadinama „čiaturanga“ („keturios rūšys“), tai yra, kariuomenė su keturiomis ginklų rūšimis: su kovos vežimais, dramblių, raiteliais ir pėstininkais. Žaidėtais laikais dviese, o kartais ir keturiese.

VI šimtmečiu sachmatas vadinosi „šatragu“. Iš Indijos jie perėjo į Kiniją ir net Indoneziją. Vėliau jie pateko pas arabų tautas (pavadinti šatrandžiu), o iš čia pasiekė Vakarų Europos šalis, visų pirma Ispaniją.

Sportas

KIEK GALIMA SUKURTI ŽAIDIMO POZICIJŲ?

Jau po pirmojo abiejų priešininkų ėjimo sachmatų lentoje gali atsirasti 400 įvairių padėčių, o po antrojo baltųjų ir juodųjų ėjimo — 160 tūkstančių pozicijų?

O kiek jų bus toliau? Net fenomenas — matematikas negali jų apskaičiuoti iki galo. Žinoma tik tai, kad po dešimties ėjimų galimų pozicijų skaičius astronominis — 165 518 829 100 544 000 000 000 000! O juk partija vidutiniškai turi 40 ėjimų. Ir vis dėl to šiuolaikinė sachmatų teorija pateikia metodus, kaip rasti geriausius žaidimo kelius neapskaičiuojant visų jo variantų.

Be to, prityręs sachmatininkas žaidžia ne tik analitinio skaičiavimo metodu, bet ir naudodamas vadinamą „taktiškąjį elementą“. Atsižvelgiama į kūrybines žaidimo savybes ir stilių, abiejų sachmatininkų charakterį ir ištvėrėms kritiniais, labiausiai įtemptais Kovos momentais, o šių aplinkybių negali numatyti jokie matematiniai apskaičiavimai.

(TASS-ELTA).

—□—

141 metų kolūketis — kaimo šaudymo čempionas

LENINGORIS (Pietų Osetijos ekonominė sritis). Leningorio rajono Cinagario kaime gyvena Mito Chubulovas. Jam sukako 141 metai. Jis yra sveikas, žvalus, dalyvauja kolūkio gyvenime.

Mito Chubulovas dažnai susitinka su jaunimu, pasakoja jam apie praeitį. Seniausias kaimo gyvenytojas dalyvavo komjaunimo organizacijos surengtose šaudymo iš mažo kalibro šautuvo varžybose. Iš 50 galimų taškų jis surinko 48 ir užėmė pirmąją vietą.

Scenarijaus autoriai N. Figurovskis, A. Kučaras.

Režisierius N. Figurovskis.

Filmas pasakoja apie didvyrišką Baltarusijos partizanų žygį, apie jų kovą Minsko pogrindyje fašistinės okupacijos metais. Filmo pagrindą sudaro tikras įvykis — baltarusių mergina-partizanė nužudė vokiečių hauleiterį fon Kubę.

„Belorusfilmo“ kino studijos gamyba, 1958 m.

Kadras iš kino filmo „Laikrodis sustojo vidurnaktį“.

Augalas vaikščioja

Peru dykumose auga keistas pūtas, kaktusas rieda žeme, kaktusas, vadinamas „andante“ (žingsniuojantis). Vietoj šaknų jis turi ataugas, nusėtas aštriais dygliais. Vėjui pūtas, kaktusas rieda žeme, nukeliaudamas dideliu atstumu. Drėgmę ir maisto medžiagas šis augalas ima ne iš žemės, bet iš oro.

Už redaktorių L. VAITKONIENĖ

RAJONO GYVENTOJŲ DĖMESIUI

Birželio mėnesio 22—26 dienomis Zarasuose rengiama kovos prieš vėžį savaitė. Šiomis dienomis poliklinikoje nuo 11 iki 12 valandos bus atliekamas profilaktinis apžiūrėjimas vėžiui išaiškinti, dalyvaujant atvykusiems iš Vilniaus gydytojams onkologams.

PILIEČIAI, ANKSTYVOJE STADIJOJE IŠAIŠKINTAS VĖZYS IŠGYDOMAS. Visus piliečius, vyresnius kaip 30 metų, prašome minėtomis dienomis ateiti pasitikrinti.

ZARASŲ RAJONO VYR. GYDYTOJAS